

μένει τὸ βαπόρι Ἡ κλεισμένη κάμαρη μένει σιωπηλή...  
Σὲ λίγο τὸ βαπόρι θὰ μὲ πάρει μακρυνὰ σὲ νέα ἀκρογυάλια,  
σὲ νέους ὁρίζοντες. Περιμένω τοὺς νέους τόπους, τὶς νέες  
ζωντανὲς χώρες σὰν ἀπολύτρωση!

Δ. Ε. ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ.

Ἐγραφα στὶς 6 Ἰουνίου 1926, μιὰ μέρα πού ἀδιαφόρησα γιὰ  
τὴν πάλῃ τῶν τάξεων, γιὰ τὶς καθημερινὲς μιξέριες, γιὰ θετικώ-  
τερες καταχτήσεις. Γράφηκε σὰν ἀντίδραση πρὸς τὸ περιβάλλο-  
μας, μιὰ μέρα πού ὁ νοῦς μου διψοῦσε γιὰ ἰδανικά καὶ δὲν ξάνοιγε  
γιὰ ἀνταμοιβή του παρὰ τραγωδίες. Γράφηκε σὰν χαιρετισμὸς  
πρὸς κάποιες τάσεις μας, πού προσπαθοῦμε νὰ τὶς πνίξουμε μὲ  
τὶς ὕλιστικές πειθαρχίες πού ἐπιβάλλουμε στὴν ἀνήσυχη διάνοιά  
μας. Ἐγραφα μιὰ μέρα πού θέλησα νὰ εἶμαι ἀντίθετος μὲ τὸν  
ἑαυτό μου καὶ μὲ τὶς ἀντιλήψεις μου γιὰ τὴν τέχνη καὶ τὴ ζωή.

## ΨΑΡΑΔΕΣ

ᾠ! σεῖς τ' ἀκρογυαλιοῦ σιολίδια, θαλασσολιοκαμένοι γέροι  
τῆς ζήσης σας τὴν ἄγρια πάλῃ ὕμνο τὴν κάμαν οἱ ἀνέμοι,  
τὸν τραγουδοῦσαν τὰ παιδιὰ στὶς δύσες κάτω ἀπὸ τὴ φτέρη  
καὶ ἡ κατόχρονη γρηὰ τὴν ὥρα πῶκλωθ' ἡ ἀνέμη.

Τοῦ πόνου τὰ τραγούδια σας σὲ δειλινὰ μεθύσια  
πόσες ἀγροίκησα βραδυὲς στὶς πλάγιες ν' ἀνεβαίνει!  
Βαθυκατάνυχτος ψαλμὸς σὲ μαγικά ξωκλήσια  
μὲ τ' ἀγνοφῶς τοῦ καντυλιοῦ ἀρχοντικά πού σβένει...

Ὁ εὐτυχισμένος ὁ καιρὸς τὶ γλήγορις πού πάει!  
Τώρα ἡ θάλασσα μουλὴ τὸ χωρισμό σας κλαίει  
κι' ὅταν σγουρόμαλλο παιδί χαλίκια τῆς πετάει  
γιὰ τὸ δικό σας πέρασμα καὶ τὶ πειὰ δὲν τοῦ λέει!